

A
9930

TV C 3

'SIS UN TIAS

ITNEKAS

19

20.

KULTURAS BALS

A
9930

2786.
SUNTAS
ITNIEKAS

PASAKA
N×STRUNKES×ILUSTRETA
1917 GADA

KULTURAS BALSS

ПРОВЕРЕНО
1949 г.

L V B.
Inv. 2786.

0310046030

Šis un tas, it nekas.

Veenam kēniam bija ļoti uzticīgs sulainis; kēniņš, zināms, vīau ļoti mīlejis.

Reiz kēniņš nopērk nevaldamu zirgu. Visi nopūlejušees to eejāt, rāmu padarīt, bet velti — zirgs kāds bijis, tāds ir. Nu kēniņš teicis sulainim: „Raugi tu negantneeku eevaldit!“ Labi, — sulainis, veikli palēkdams, uzklūp mugurā un domā prātīgi, prātīgi izdzīvotees, lai jau netraktu, bet kur tu Deevin — uz reizi, kā sadzelts, sacirtās sānus un aizgāja vēja ātrumā — putekšļi veen pakūpeja. Tā nu skreen un skreen ilgu laiku pa purveem, pa mežeem; sen jau svešs apgabals, kur jājejs savu mūžu kāju nav spēris — bet vēl skreen un skreen. Te beidzot — par laimi — gadas divi leeli koki, tuvu veens pee otra — tikai tāda starpa kā labi vārtēli — un kā nu trakais ērzelis caur koku starpu skrēja, tā eežnaudzās kā spilēs: bij jaapstājas. Tas nu būtu labi; bet tikpat: — sulainis nokāp zemē, izskatas, izdomajas: — sveša puse — nezin ne rīta, ne vakara vairs. Neko darīt — ees uz labu laimi taisni projam, vaj tad itin kur negadisees ļaudis? Eet, eet — gadas klajums un klajumā mazas mājinaas. Eeet mājinaas — sateek vecu, vecu, sirmu vīriau. Vīriņš laipni sanem deevpalīgu un vaicā: „Dēls, kur eedams?“

Tā un tā — esot nomaldijees, nokusis: lai parādot ceļu uz mājām.

„Ai, dēls! nokusuši atpūšas; ko mājā ari darisi? paleeci man beedros kādu laiku.

Labi; dēls patencinā par laipnību un paleek.

Bet, tur pee mājīnam bij leels, jauks dārzs ar šādeem vārteem, tādeem vārteem. Sulainis labprāt vēletos ari pa dārzu pastaigatees; bet vecis saka: „Pagaidi, pagaidi, tā neeji vis — še tev šī atslēgu virkne: slēdzi kādus vārtus veen gribi un staigā, kur veen eedomajees; tikai tos vārtus neslēdzi, kas ar lūku aizseeti un neeji tur skatitees.“

Pirmo deenu sulainis izstaigajās pa dārzu un neaiztika lūku vārtus; otru deenu izstai-gajās pa dārzu un neaiztika lūku vārtus; trešo deenu viņš eedomajās: „Kas, nelaime, taču tur varetu būt? visur vēlē, te veen ne; tišam raudzišu paskatitees.“

Un tā raisija ari tūlia lūku vaļam. Vārtus atvēris — eerauga leelu lauku, bet lauka vidū rāmu, spožu ezeru. Aizeet pee ezera — izskatas tādu brīdi un grib jau nākt atpakaļ, te dzird: gaisā kas eešmīkstas; paskatas: — trīs baltas pilites patlaban nometas ezera malā; bet tad ātri, ātri paleek par daļām meičam — norauj apgērļus un eebreen peldet. Viņš domā: „Ē! kad tu izībejis! — tādas nekad nebiju redzejis; joku dēļ jaapskatas tās drānas tuvāk.“ Sulainis veenai panēma drānas un cilaja un brīnijās ilgu laiku. Bet ta meita, kurai drānas peedereja — beidzot apmanija, ka nav vairs labi; viņa peepeldeja malā un lūdzās žēli: „Pui-siti, mīlais! nejoko mani; atleeci, lūdzams, drānas, kur bijušas.“

Ko darisi? — atdeva ari. Bet šai pašā acumirkli meitas pārvēršas par pīlem un šo pārvērš par balodi; pīles tūlia aizlaižas, bet balodis noskatas veen. Še, nu tev bija!

Vakarā vecitis pārnāk — eerauga sētā, meeta galā balodi. Viņš, zināms, tūlia noprot, kas noticis un — labi izrājis — pārvērš atkal par cilvēku.

Otrā deenā vecitis atkal aizeet un atstāj šo veenu pašu mājās. Nu sulainis staigā, staigā pa dārzu, beidzot nevar nocestees: atraisa lūku vārtus un ees atkal ezera malā. Aizeet, izskatas tādu brīdi un patlaban grib nākt atpakaļ, te gaisss eesmīkstas: baltas pīlites klāt atkal — ātri, ātri paleek par daiļām meičām un eebreen peldet. Sulainis domā: „Ē? kad tu izčibejis laukā! — tādas reti redzamas; joku dēļ jaapskatas tās drānas tuvāk.“ Nu panēma veenai drānas un cilaja un brīnijās ilgu laiku. Bet ta meita, kurai drānas peedereja — drīzi apmanija, ka nav vairs labi; viņa peepeldeja malā un žēli, žēli lūdžas: „Puisiti mīlais! nejoko man; atleeci, lūdžams, drānas, kur bijušas.“

Ko darisi? — tā lūdžas — atdeva ari. Bet tai pašā brīdī meitas pārvēršas par pīlem un aizlaižas; bet sulainis paleek par cūku un noskatas veen.

Vakarā, vecitis, pārnākdams, eerauga cūku sētsvidū un tūlia noprot, kas noticis. Neko darit — pārvērš atkal par cilvēku un tad saka tā: „Ja tev ta veena tik vareni patīk — nu, manis dēļ, precī tad viņu.“

„Ja, precī nu precī! viņa jau nepaleek pee manis: ik atdomu drēbes, ik aizlaižas.“

„Nepaleek! kā lai paleek: — kam atdevi drēbes, kam lāvees peelūgtees; neatdodi drēbes, kamēr svēti nav apsoliņusees pee tevis palikt.“

Labi. Trešā deenā vecitis atkal aizeet, atstādams šo veenu. Bet nu sulainis tūlia atraisa lūku, aizeet ezera malā un gaida baltās pīlites. Drīzi pīlites klāt, paleek par meičām, novelkas un eecet ezerā peldet. Tamēr šis savai — ko eelūkojis — panem drēbes un cilā un brīnas: „Kas par varenu apgērbu!“ Bet meita izpeld malā un lūdžas un lūdžas: „Puisiti mīlais, nejoko mani — noleeci drānas, kur bijušas.“

„Lūdzees, cik gribi — nelikšu un nelikšu; solees man svēti par ligavu palikt — nelaištees projam, tad atdošu drānas, ātraki ne.“

Nu šī stotisees, nu šī gorisees — nemaz lēti sadomat; beidzot tad teiks gan to vārdu: ja, un vēl nosolas svēti, ka neešot projam, kaut abas māsas deezin kā labinatu.

Tagad sulainis atdeva drānas. Ši ātri apvilcās un aizgāja līdzī veciņa pagalmā; bet abas māsas palika par pīlem un aizlaidās prom. Vakarā vecitis pārradās un tūlia salaulaja sulaini ar ligavu

Bet pēc kāda laika sulainis sacīja vecitim: „Eešu ar seevu pee kēnina, citadi viņš nezinās, kur esmu palicis.“

Vecitis atteicis: „Ej, ej, dēls un dzīvo laimīgi; tikai pasargees kēninam preekšā uzleelit seevu — labakais, ja kēniņš ne zināt nezin, ka te esi apseevojees.“

Labi: — sulainis pāreet mājā un nesakā neveenam, ka svešumā precejis tik daiļu seevu; ari seeva nerādas ne kēninam, ne citam. Savu laiku tā gāja labi; bet kēniņš veenreiz, otrreiz apmana, ka sulainis nava vairs senakais: — bijis, kur bijis — savā istabā veen tik grib krupt. Reiz sulainis atkal pa slepeno pusi bij nozudis kēninam. Bet šoreiz kēniņš bij gudrs: paglūneja pa atslēgas caurumu, ko šis tur istabā dara? Eerauga: — sulainim tik daiļa seeva kā saule.

„Tas taču neeet!“ viņš domā, „tik daiļas seevas tikai kēnīneem peeklājas. Bet kā viņam ataemt? Pag, atsaukšu burvi!“

Atnāk burvis: ko laba teikšot?

Tā un tā — sulainim tik daiļa seeva kā saule — kā viņš to eemantošot?

„Kā eemantot! dod sulainim tādu darbu, ko neespēj izdarit, tad tev būs eemesls nomaitat viņu un atraikni dabusi. Bet pašu darbu pateikšu rītu, jo ātrumā nevar vis apkert grūtakas leetas.“

Labi. Ritā burvis steidzas pee kēnina ar padomu, ko nakti bij sagudrojis. Bet ceļā gadījās tilts; un no tilta apakšas izgādījās balts cilvēks, sacidams burvim: „Neleeti, kur eesi? Ja kēniņš neliks sulaini meerā — nagos eekļūseet abi: — tu un viņš!“

Tomēr burvis tev klausīs; atmet ar roku: — „Sauci, cik gribi!“ un eet savu ceļu. Aizeet pee kēnina: lai leekot sulainim pārnest leelo lauvu; aiz trīsdesmit kēnina zemem — četrdesmitajā tāds esot.

Kēniņš pasauc sulaini: „Klausees! aiz trīsdesmit kēnina zemem — četrdesmitajā ir lauva — pārvedi to man, cik ātri veen eespējams; ja ne — dzīvs nepaliksi!“

Sulainis, to dzirdejis, bēdīgs eecet pee seevas; bet seeva meerina: „Neeka dēļ bēdatees! leecees tikai gulet, eestiprini spēkus; es tamēr pa nakti izaudišu lakatiņu raibeem raksteem un eelikšu ceļa maizi. Bet to tikai peekodinu: paglabā lakatiņu ceļā labi jo labi; ja tas tev pazūd, tad viss gājeens vējā.“

Labi: — sulainis rima bēdatees un aizmīga saldi; bet seeva auda un rakstija cauru nakti skaistu, skaistu lakatu, kāds tai kēnina valstī vēl nebija rakstīts. Gaisminā varenais lakats bij gatavs. Nu seeva modināja vīru un pavadīja uz tālo svešumu.

Sulainis, nabadziņš, gāja veenu deenu, gāja otru deenu; gāja veenu nedēļu, gāja otru nedēļu — vēl nebij aizgājis. Te, trešā nedēļā tumšā leetainā naktī pamanīja mazu, mazu uguntiņu. Aizgāja tur, peeklauveja pee durvim — iznāk jauna meiča un miži aicina istabā. Meiča paēdina, izguldina ceļa vīru un ritā agri jo agri eenes ir mutēs ūdeni; bet dveeļa veen tikai nenoleek. Sulainis nomazgajas, — apskatas: dveeļa nav — slaucisees tai pašā lakatā, ko seeva izrakstijusi. Bet meiča, skaisto lakatu pamanidama, mudīgi klāt: lai parādot viņai! jo tādus lakatus tikai viņas māsa mākot rakstīt un aust, kur viņš tādu nēmis?

„Tā un tā — sulainis izstāsta, „mana seeva to auda un rakstīja.“

„Tad tava seeva mana māsa — labi, ka zinu! Un tad manas māsas dēļ leelais lauva tev jāpārved kēninam — labi, ka zinu.“

To sacidama, meiča parāva lakatiņu un izskrēja pa durvim. Bet sulainis bēdējās: „Deezin, deezin! — seeva tā peeteica, kad tikai aizskreedama, lakatiņu nenozaudē veen?“

Tomēr šoreiz tādas bēdas bij leekas: drīzi meiča atskrēja atpakaļ ligsmodama: „Še nu tavš lakats! es tavu darbu atradu: tepat tuvumā būs lanka — leela, leela lanka un tur atradisi mekleton lauvu. Bet lankas malā redzesi ērkšķu krūmu: aiz ta krūma lauva guļ un pašā krūmā lauvas bērni rotā! peeleeeni krūmam, no šīs puses eedams, un paspeedi veenu lauvu, lai tas eebrēcas; tad lauva gāzisees tev virsū, bet tu uzmeti lakatiņu lauvam uz deguna: tūlī lauvu māte paliks rāma kā sunitis un ļausees lakatu apseet gar kaklu, lai ved, kur gribs.“

Labi, — sulainis tā dara un veegli jo veegli sakēra lauvu. Pārveda kēninam — kēniņš leek lauvu eelaist dārzā un tūlī atsauc burvi: ko nu likšot sulainim darīt? — lauvu esot pārvedis — viņa nodomu izjaucis. Bet burvis atsaka: „Pagaidi ritu! jo ātrumā nevar vis apkert grūtakas leetas.“

Labi. Ritā agrumā burvis steidzas pee kēnina ar padomu. Bet ceļā gadījās tilts; un no tilta apakšas iznāca balts cilvēks, sacidams: „Neleeti, kur eesi? Ja kēniņš neliks sulaini meerā — nagos eekļūseet abi: tu un viņš!“

Tomēr, vaj burvis tev klausīs; atmet ar roku: „Sauci, cik gribi!“ un eet savu ceļu. Aizeet pee kēnina: lai leekot sulainim pārnest leelo, zeedošo ābeli; aiz četrdesmit kēnina zemem — peedesmitajā tāds esot.

Kēniņš pasauc sulaini: „Klausees! aiz četrdesmit kēnina zemem — peedesmitajā ir zeedoša ābele — pārnesi to man, cik ātri veen eespējams; ja ne — dzīvs nepaliksi.“

Sulainis, to dzirdejis, bēdīgs eecet pee seevas; bet seeva meerina: „Neeka dēl bēdatees! leecees tikai gulet; es tamēr izaudišu lakatiņu raibeem raksteem un eelikšu ceļa maizi. Bet to tikai peekodinu: paglabā lakatiņu ceļā labi jo labi; ja tas tev pazūd, tad viss gājeens vējā.“

Sulainis tūdaļ rima bēdatees un aizgāja gulet. Bet seeva cauru nakti auda un rakstija skaistu, skaistu lakatu, kāds tai kēnina valstī vēl nebija rakstīts. Gaisminā varenais lakats bij gatavs. Nu modināja vīru un izvadīja tālā svešumā.

Sulainis gāja veenu deenu, gāja otru deenu; gāja veenu nedēļu, gāja otru nedēļu — vēl nebij aizgājis. Te, trešā nedēļā, tumšā leetainā naktī pamanīja mazu, mazu uguntiņu. Aizgāja tur, peeklauveja durvim — iznāk jauna meiča un mīli aicina istabā. Meiča paēdina, izguldina ceļa vīru un rītā itin agri jau eenes ir mutes ūdeni; bet dveļa nenoleek.

Sulainis nomazgajas, apskatas: dveļa nav — slaucisees tai pašā lakatā, ko seeva izrakstījusi. Bet meiča, skaisto lakatu pamanīdama, mudīgi klāt: lai parādot! jo tādus lakatus tikai vienas māsa mākot rakstīt un aust, kur tādu nēmis?

Tā un tā — sulainis izstāsta, „mana seeva to auda un rakstīja.“

„Tad tava seeva mana māsa; labi ka zinu. Un manas māsas dēl zeedošā ābele tev jāpārnes kēninam — labi ka zinu.“

To sacīdama, meiča parāva lakatiņu un izskrēja pa durvim. Bet sulainis bēdājās: „Deezin, deezin! seeva tā peeteica, kad tikai, aizskreedama, lakatiņu nenozaudē veen?“

Tomēr šoreiz tādas bēdas bij leekas: drīzi meiča atskrēja atpakaļ līgsmōdama: „Še nu tavs lakats! es tavu darbu atradu: tepat, necik tālu, zeed mekletā ābele. Eekāpi viņā nn pārsvēdi lakatiņu galotnei, tad ābele paliks tik maza kā pukite un veegli jo veegli pārnesisi kēninam. Bet cestādijis kēnina dārzā — nonemi lakatiņu, tad mazā pukite tūdalīn izaugs par zeedošu ābeli.“

Labi, — sulainis tā dara un pārnesa kēninam zeedošo ābeli veeglaki, nekā bij cerejis. Kēniņš, ābeli dārzā redzedams, pabrīņejās veen un atsauca burvi: ko nu likšot sulainim darīt? — ābeli esot pārnesis — viņa nodomu izjaucis.

Bet burvis atsaka: „Pagaidi rītu! jo ātrumā nevar vis apkert grūtakas leetas.“

Labi. Rīta agrumā burvis steidzas pee kēnina ar padomu. Bet ceļā gadījās tilts; un no tilta apakšas iznāca balts cilvēks, sacīdams: „Neleeti, kur eesi? Ja kēniņš neliks sulaini meerā — nagos eekļūseet abi: tu un viņš.“

Tomēr, vaj burvis tev klausīs; atmet ar roku: „Sauci, cik gribi!“ un eet savu ceļu. Aizeet pee kēnina: lai pasakot sulainim tā: „Aizeji tur — nezinu, kur? atnes man šo un to, it neko.“

Kēniņš pasauca sulaini: „Klausees! aizeji tur — nezinu, kur? atnes man šo un to, it neko.“

Sulainis, to dzirdejis, pavisam bēdīgs eecet pee seevas; seeva gan meerina vīru, bet pate ari nezina, kā nu paveikšot tādu darbu, kā ne. Beidzot ta saka: „Nebēdajees vis — eji tikai gulet; es tamēr izaudišu otrtik leelu lakatu ar vēl jo smalkakeem raksteem un eelikšu ceļa maizi; tikai peeglabā it ipaši šo lakatu labi, lai nepazūd.“

Sulainis aizgāja gulet. Bet seeva cauru nakti nosvidusi auda un rakstīja skaistu, skaistu lakatu, kāds tai kēnina valstī vēl nebij austs, ne ari rakstīts. Gaisminā lakats bij gatavs. Nu modināja vīru un raudādama izvadīja tālā svešumā.

Bet sulainis vēl nebij ne labi aizgājis, te kēniņš paaicinās sulaini seevu un eeteiksees: „Vaj zini ko? tavs vīrs šoreiz gan, laikam, nepārnāks vairs, un kur, atraikne būdama, eesi? Tadēl: man seevas vajaga — nāci pee manis par kēnīneeni.“

Sulaina seeva domāja: „Kaitinat kēniņu nebūtu gudri, tadēl labak mānišu viņu un atteikšu tā: Paldees! par kēnīneenes godu; es jau ari neticu, ka šoreiz pārņāks, tomēr gadu, drošības dēl, gaidīšu; ja tad nepārnāks — runasim tad.“

Labi, — lai tā paleekot.

Bet sulainis gāja veenu deenu, gāja otru deenu; gāja veenu nedēļu, gāja otru nedēļu — vēl nebij aizgājis. Te, trešā nedēļā, tumšā leetainā nakti pamanīja mazu, mazu uguntinu. Aizgāja tur, peeklauveja durvim — iznāk jauna meiča un miļi aicina istabā. Meiča paēdina, izguldina ceļa viru un ritā itin agri jau ceņes ir mutēs ūdeni; bet dveeļa nenoleek. Sulainis nomazgajas — apskatas: dveeļa nav — slaucisees tai pašā lakatā, ko seeva izrakstijusi. Bet meiča, skaisto lakatu pamanīdama, mudīgi klāt: lai parādot viņai! jo tādus lakatus tikai viņas māsa mākot rakstīt un aust, kur viņš tādu nēmis?

Tā un tā, — sulainis izstāsta, „mana seeva to auda un rakstīja.“

„Tad tava seeva mana māsa — labi, ka zinu! Un tad manas māšas dēļ tev jāeet tur, nezinu, kur? un jāatnes šis un tas, itnekas? — labi, ka zinu.“

To sacīdama, meiča parāva lakatu un izskrēja pa durvim. Bet sulainis bēdajās: „Deezin, deezin! — seeva tā peeteica, kad tikai, aizskreedama, lakatu nenozaudē veen?“

Un sulainis izgaidījās veenu deenu, otru deenu — meiča nenāk un nenāk atpakaļ. Te, trešā deenā eeskrees noskumusi ar visu lakatu: „Dzirdi jele, ko nu teikšu: tavu darbu nespēju atrast. Trīs deenas izmeklejos, izskraidījos, muļka palīkdama — nekur un nekur. Bet esim pee vecās Zemes mātes, kura tagad jau septīnus mēnešus guļ nomirusi — bučo viņai ceļus, tad ta atdzīvosees un tavu darbu pateiks.“

Labi, — nogāja pee Zemes mātes. Sulainis nobučoja Zemes mātei zeļus. Bet Zemes māte palika dūsmīga, ka nelaujot gulet. Tad sulainis nobučoja otrreiz Zemes mātei ceļus. Nu vecā aprīma, sasauca visus putņus kopā un vaicāja sulainim: „Ko grībeji?“

„Grībeju runat, kas ta par leetu: Aizeji tur — nezinu kur? atnesi man šo un to, itneko.“

„Nu, putni mani!“ Zemes māte eesaucās, „vaj jūs nezīneet, kur tāda leeta atronama?“

Putni atteica: „Nezinām vis!“

Tad Zemes māte sasauca visus zvērus un vaicāja teem: vaj nezīnot tādu leetu?

Zvēri atbildeja: „Nezinām vis!“

Tad Zemes māte sasauca visus ložnatajus, visus zemes tekatajus un vaicāja teem: vaj nezīnot tādu leetu? — Šis un tas, itnekas.

Ložnataji, tekataji atbild: „Nezinām vis!“

„Nu, deezin, vaj jele maz visi eeset sanākuši?“ Zemes māte eevaicājās.

„Neesam visi — arē, klībā varde palika pakā!“

Atlec klībā varde — Zemes māte dūsmojas: „Kam tik vēlu?“

„Ja, ceenīgā kēnīneene! — saguleju septīnus mēnešus slīma — drusku vājums kājas māc.“

„Nu, labi, labi! Bet, vaj nezīni šo cilvēku aizvest pee: — šis un tas, itnekas?“

„Kā nu nezīnašu — zinu gan.“

„Tad aizvedi!“

Un varde tūdaļ lēca pa preekšu — sulainis gāja pakāļ. Beidzot abi nokļuva pee mazām mājīnam bez logeem. Varde pārlēca sleegsnim — sulainis eegāja līdzī. Bet istabas stūrī, pee pakška, bij slepens caurums; tur varde eelēca un pazuda, bet sulainis palika pee cauruma domadams: „Vaj te nu būs tas, ko mekleju? Varbūt gan — raudzišu saukt.“

Viņš sauca: „Šis un tas, it nekas? nāci šurp, ja te esi!“

Līdz to bij izteicis — tūdaļ sāka zemes apakšā spēlet un dancot: — tāds troksnis, jadomā, vaj pērkonis ducina, vaj kas. Sulainis vaicā tālak: „Atbildī man, vaj esi tas, ko mekleju?“

Balss zemes apakšā atbild: „Esmu tas!“

„Nu ja esi tas — pasaki man: pa kuru zēlu iespēšu vistaisnāki mājā pārklūt? jo gada laikā man bij jaatnāk un japāreēt.“

Balss atbild: „Ja mēs taisni ejam, tad gan laikā pārejām, bet apkārt eedami, ātrak nepāreesim par gadu. Tomēr taisni eet nebūs veegli: — tur gulēs leela, leela čūska uz ceļa; ta jau pa versti ar dzeloni cilvēkus peevelk un norij.“

„Bet, saki, vaj tad nekādā zinā nebūtu iespējams čūsku eevaldit?“

„Iespējams! iespējams! tā nu ir: — ja māc — var gan. Eesoli čūscai visgārdakos pasaules ēdeenus un saki, ka ēdeenus baudot, vēl spēlēs un dancos, tad viņa tevi neris. Par ēdeeneem, zinams, nebēdā — es viņus apgādašu, kādus veen liksi. Bet tiklidz čūska ēdeenus pabaudis un vēl dzirdēs, ka spēlē un danco — viņa preekā nezinās, ko darit. Tad esi gudrs: — prasi čūscai, lai atdod par taveem ēdeeneem — kurus baudot tik jauki spēlē un danco — to kastiti, kas viņai apakš krūtim. Viņa atdos — gan tu redzēsi; jo, kas jau preecīga, tas arī devigs — veca leeta.“

„Labi!“ sulainis atsaka, „dosimees tad ceļā, kas tur būs, būs.“

„Un abi aizgāja: — sulainis pa preekšu — brīnumu balss no pakatas. Gāja, gāja — uz reizi balss saka: „Nu vairs nav tālu — tūlin raus tevi klāt!“

Un tā rāva arī. Peerauj — čūska jau atpleš rikli un grib sulaini rīt; bet sulainis lūdzas: „Neriji, neriji negatavu kumosu — došu labak savā veetā gārdakos pasaules ēdeenus izēstees, kurus baudot vēl jauki spēlēs un dancos.“

Čūska tūlin apstājās; bet sulainis eesaucās: „Aizeji tur — nezinu kur? atnesi man šo un to, it neko?!“ Līdz to bij izteicis, te galdi aplājās un gārdakee pasaules ēdeeni kūpet kūpeja; bet turpat vēl tik jauki spēleja un tik jautri dancoja, ka tikās veen klausitees. Čūska, ik nu gārdumus eebandija, ik palika jautraka. Sulainis prātoja: „Nu ir laiks!“ un tā tūlin eesāka runat: vaj nevarot viņa gārdos ēdeenus arveenu paturet un tai veetā atdot mazo zelta kastiti, kas tur apakš krūtim spigoļo?

„Ja — tūlin!“ čūska eesaucās, „kas tāda kastite pret tik gārdi baudameem ēdeeneem!“

Labi: — sulainis panēma kastiti un steidzās mājā. Bet ceļā tam eesitās prātā kastiti atvērt un paskatitees, kas gan tur eekšā? Atvēra: — ak tu žēligais tētina! sāka tikai kara vīri no kastites laukā nākt kā siseni, kā dūmi — nemaz izskaitit, nemaz pārredzet: — isā laikā, leela, leela lanka pilna, ka ne apgreestees.

„Ā!“ sulainis domāja, „nu esmu vīrā — pāreešu pee kēnina itin lepns.“

Pārgāja ar leelo kara spēku pee kēnina — seeva iztek noraudajusees pretim: „Virina, virina! labi, ka laikā vēl pārradees, jo kēniņš kā rūkta nāve man uzmacas, lai eimot pee viņa, tu esot miris; un burvis — tas negatneeks — viņu vēl peekūda.“

To dzirdedams, sulainis palika dusmīgs un uzsauca kēniņam: kam viņš tā darijis?

Bet kēniņš sasauca arī savu kara spēku un vaicāja burvim: ko būšot sulainim atteikt?

Burvis mācija: atteici — „ko tu gribi!“

Kēniņš tā atteica sulainim; bet nu sulainis eesāka ar kēniņu karot. Karoja ilgi; beidzot kēniņš pats pirmais krita, tad krita burvis un kēnina kara spēks.

Nu sulainis palika par kēniņu un dzīvoja ar savu seevu laimīgi.

3120

Kespeests tirdze. un rūpa. ministr.
apeestuvē, Jelgavā, Lōjeju ceļā 22.

2157

1.05.

LATVIJAS NACIŅĀLĀ BIBLIOTĒKA

0310046030

